

בש"פ 3238/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3238/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-
מ"ת 29547-01-22 מיום 2.5.2022 שניתנה על ידי
השופט ע' דרויאן-גמליאל

תאריך הישיבה: י"ח באייר התשפ"ב (19.5.2022)

בשם העורר: עו"ד יפית וייסבוך

בשם המשיבה: עו"ד נועה עזרא

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' דרויאן-גמליאל) ב-מ"ת 29547-01-22 מיום 2.5.2022, במסגרתה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע והשתלשלות ההליכים

עמוד 1

2. ביום 13.1.2022 נגד העורר הוגש כתב אישום המונה שלושה אישומים שונים ומייחס לו עבירות של מעשה סדום בקטינה בת משפחה לפי סעיפים 351(א), 347(ב) ו-345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) (ריבוי עבירות); גרם מעשה סדום בקטינה בת משפחה לפי סעיפים 351(א), 347(ב), 345(א)(3) ו-350 לחוק (ריבוי עבירות); מעשה מגונה בקטינה בת משפחה לפי סעיפים 351(ג)(1), 348(א) ו-345(א)(3) לחוק (ריבוי עבירות); ומעשה מגונה לפי סעיפים 348(א) ו-345(א)(1) לחוק (ריבוי עבירות).

3. על פי עובדות כתב האישום, לעורר ולרעייתו מספר ילדים, בהם שלוש בנות אשר נולדו בשנים 1998, 2002 ו-2003 (להלן: הבת הגדולה, הבת האמצעית, והבת הקטנה, בהתאמה), בתקופה הרלוונטית ישנו הבנות כולן באותו חדר שינה.

האישום הראשון – עת הבת הגדולה הייתה בין הגילים 13-19 נהג העורר להעיר אותה מדי יום והורה לה לגעת באיברי מינו ואשכיו, ומעת שגופה התפתח, במקביל מישש וליקק העורר את פטמותיה. בנוסף, בשתי הזדמנויות החדיר העורר את איבר מינו לפיה של הבת הגדולה ודרש ממנה "למצוץ כמו סוכריה"; בארבע הזדמנויות הפשיט בגדיה, ליטף את איבר מינה וליקקו, וחדל ממעשה זה משהתעוררה הבת האמצעית ושאלה לפשר מעשיו. כל אלו נעשו תוך שהעורר מורה לבת הגדולה שלא לספר על מעשיו לאיש, להתחזות כשותה מים ולחזור לישון.

בהמשך, לאחר שנישאה הבת הגדולה ובעת היותה בהריון, הגיע העורר לביתה ואף כי היא סירבה לגעת בו, בכל זאת הפשיל העורר את בגדיו ובגדיה, העביר את איבר מינו לאורך איבר מינה, חדל ממעשיו כאשר הבת אמרה שבעלה מגיע, והגיע לפורקן בסמוך על הרצפה.

האישום השני – עת הבת האמצעית הייתה בין הגילים 13-17 נהג העורר לגעת לה בחזה ובאיבר מינה, ובאחד המקרים אף נישק את פטמותיה ואת איבר מינה. במקרים אחרים העורר הפשיט אותה מבגדיה וביקש ממנה לגעת באיבר מינו, בעוד דלת החדר נעולה בקרש; הסתייע העורר בידה כדי להגיע לפורקן; הכניס את איבר מינו בין ירכיה הצמודות של הבת; וצפה בה מתקלחת. כל אלו נעשו תוך שהעורר דורש מהבת האמצעית כי לא תספר על מעשיו לאיש.

האישום השלישי – עת הבת הקטנה הייתה בין הגילים 13-17 העורר נשכב במיטתה ונגע בחזה שלה, ואף נגע לזמן קצר באיבר מינה אך הפסיק לאור התנגדותה.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, המשיבה הגישה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. בבקשה נטען כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמת העורר ובכללן עדויות המתלוננות ועדות בעליהן וסבתן להם סיפרו את אשר ארע, וכי מסוכנותו נלמדת מהעבירות המיוחסות לו ונסיבות ביצוען המקימות יסוד סביר לחשש שהעורר יהווה סכנה לציבור בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים.

5. בדיון שהתקיים ביום 2.5.2022 הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה, על אף הכחשתו הגמורה את כל המיוחס לו.

6. מתסקיר שירות המבחן עולה כי העורר אוחז בעמדה "קורבנית" ושולל כל בעייתיות בהתנהגותו. נקבע כי קיים סיכון להישנות התנהגות מינית פוגענית מצד העורר, הן כלפי קטינות משפחתו והן כלפי קטינות זרות נוכח אופי העבירות ונסיבות ביצוען, ונוכח היעדר רתיעתו מתלונה קודמת של הבת הגדולה, אף שזו נגנזה. בנוסף, הובע חשש כי לו העורר ישוחרר, הדבר יביא לשיבוש הליכי משפט מתוך חשש כייצור קשר עם המתלוננות אשר ממילא מסרבות לשתף פעולה עם שירות המבחן ועם גורמי החוק.

אשר למפקחים המוצעים, שירות המבחן ציין כי החלופות המוצעות אינן מתאימות למערך הפיקוח מפני שהמפקחים אינם "מבינים" את משמעות תפקיד הפיקוח; אינם מודעים למצבי הסיכון של העורר; ומפני שהחלופות אינן מאפשרות פיקוח אנושי רציף וסמכותי. לאור כל האמור לעיל, שירות המבחן סיכם כי אינו ממליץ לשחרר את העורר ממעצר או להעבירו לחלופת פיקוח אלקטרוני.

7. בית המשפט המחוזי הדגיש בהחלטתו כי מלבד המסוכנות הסטטוטורית שקבע המחוקק, מהעורר נשקפת מסוכנות גדולה וחמורה שלא ניתן להפחיתה לרמה נשלטת. זאת, מן הטעם שהעורר אינו מורתע מסכנת חשיפה כפי שעולה במעשיו עם הבת הגדולה עת הייתה נשואה, ומכך שלא הורתע מהתלונה שהוגשה נגדו בעבר.

בנוסף, נקבע כי היה והעותר ישוחרר לחלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני בטרם העידו המתלוננות, קיים חשש משיבוש הליכים, זאת אף שהמתלוננות הודיעו כי אין ברצונן לשתף פעולה עם רשויות החוק.

לאור האמור לעיל, בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים בעניינו.

טענות הצדדים בערר

8. לטענת העורר, בית המשפט המחוזי שגה בהסתמכו על תסקיר המעצר של שירות המבחן, מבלי שהתרשם ישירות מהמפקחים לגבי כשירותם, אף שאלה נכחו בדיון.

נטען, כי התרשמות שירות המבחן בטעות יסודה מאחר שהמפקחים הם אנשים רציניים המבינים את חומרת המעשים, אלא שהם הביעו את רצונם לעזור לעורר; החלופות שהוצעו מרוחקות מבני משפחתו וכך מתאינות מסוכנותו; העורר שיתף פעולה עם קצינת המבחן, וסיפר לה מיוזמתו על התלונה שנגנזה; העורר מצוי במעצר כחמישה חודשים, בהם לא יצר קשר עם המתלוננות, כך שאין חשש לשיבוש הליכי משפט; ומסקנות התסקיר מבוססות על הכחשתו של העורר את המיוחס לו.

עוד נטען כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל ראוי לעמדת המתלוננות, אשר אינן מתנגדות לשחרורו ואף הצהירו כי אינן חוששות ממנו; ולעובדה כי הבת הגדולה, אשר התלוננה עליו בעבר, סובלת מבעיות קוגניטיביות.

אשר על כן, העורר מבקש להורות על העברתו לחלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני ותנאים נוספים, חלף מעצרו מאחורי סורג ובריח.

9. מנגד, באת כוח המשיבה סומכת ידיה על החלטתו המפורטת של בית המשפט המחוזי. לשיטתה ישנן די ראיות לכאורה לצורך המעצר, ומדובר בעבירות חמורות המתפרשות על מספר שנים, ומלמדות על מסוכנותו של העורר ועל הקושי שלו בשליטה עצמית למול דחפים מוגברים וגבולות פרוצים. הודגש, כי מסוכנותו אינה רק כלפי בנות משפחתו אלא אף כלפי נשים וקטינות אחרות.

בנוסף, נטען כי פרט לעילת המסוכנות מתקיים גם חשש גבוה באשר לעילת החשש משיבוש הליכי משפט, אשר כבר התגשמה בחלקה משהמתלוננות אינן מתנגדות לשחרור העורר. לבסוף, ציינה המשיבה כי שירות המבחן בחן את החלופות אשר הונחו לפניו וסבר כי אינן מתאימות במקרה הנוכחי.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בערר, ושמעתי את טענות באי כוח הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות.

11. לעורר מיוחסות עבירות מין חמורות בבנות משפחתו, מעשים חוזרים ונשנים, יום ביומו, במשך מספר שנים, במקומות שונים, ללא מורא וללא חשש שמא יתפס בשעת מעשה, כאשר פורקנו האישי בראש מעייניו מבלי משים לפגיעתו הקשה בבנותיו.

עבירות מין במשפחה כרוכות במסוכנות אינהרנטית ברמה גבוהה, בפרט נוכח נסיבות ביצוען החמורות כמתואר לעיל (בש"פ 4698/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (16.8.2020)), באופן המקים עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1) (ב) לחוק המעצרים. בריכי לא בנקל ניתן להפיג מסוכנות זו באמצעות חלופת מעצר או חלופת מעצר באיזוק אלקטרוני.

זאת ועוד, נקבע זה מכבר כי כאשר קיימת המלצה שלילית מטעם שירות המבחן, בית המשפט יסטה ממנה רק בהתקיים טעמים כבדי משקל (בש"פ 7874/19 זדה נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (8.12.2019)) – וטעמים אלו אינם מתקיימים בענייניו.

12. עיון בתסקיר שירות המבחן מעלה כי מלבד מסוכנותו של העורר הנשקפת ממעשיו החמורים, אופן התנהלותו והתנהגותו סביב התלונות בנוגע למעשיו מלמדים גם הם כי קיים סיכון להישנות התנהגות מינית פוגענית מצדו, וכן כי שחרורו עלול להוביל לשיבוש הליכי משפט בשל העובדה כי המתלוננות טרם העידו. בנוסף, ביחס למפקחים המוצעים על ידי העורר שירות המבחן קבע כי אלו אינם מבינים את חומרת המעשים המיוחסים לו, ואינם מתאימים כפיקוח ראוי ואפקטיבי עבורו.

13. די בנסיבות האמורות לעיל, אף מבלי שאדרש לטענות בדבר התרשמות בית המשפט המחוזי מהמפקחים, כדי להצביע על כך שמתקיימות העילות למעצרו של העורר עד לתום ההליכים נגדו.

14. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ח באייר התשפ"ב (19.5.2022).

ש ו פ ט
